

Kapitola 12

Ničitelé lesů stáli v kroužku u řeky. Byla už pořádná tma, takže šlo stěží spočítat, že jich je pět. Zelená lama se těšila z toho, že spolu s policií jsou v jednoznačné přesile. Bojechtivá oranžová lama se cestou ptala, jestli dostanou taky zbraně. Strážník ale se smíchem odpověděl, že tato situace se vyřeší bez střílení.

Policie působila velice klidně, což se přeneslo i na lamy. Vedle ochránců zákona se cítily hned uvolněněji.

Když přišli policisté volným krokem k těžařům a strážník zahlásil: „*Pěkně vítám, Alfredo,*“, uvědomila si zelená lama, že policie jedná až moc bohorovně. To už ale bylo pozdě.

„*Jaká náhoda,*“ řekl jmenovaný. „*Máme tady problém s nějakými čmuchaly. Budou se nám hodit posily, tohle jsou nějací obzvlášť neodbytní pisálkové.*“

„*A nejsou sami,*“ přikývl strážník. „*Víte, že máte v patách ještě jednu partičku, co vám chce rozšlapat bábovičky?*“

Pohledy těžařů se setkaly s pohledy lam. Někteří z mužů zvedly ruce se zbraněmi. Alfredo se zatvářil, jako by na salátu k obědu spatřil obzvláště ošklivého slimáka.

„*Co všechno vědí?*“

„*Až na to, že váš byznys ochotně podporujeme, všechno,*“ usmál se strážník. „*Ale myslím, že i to jim došlo. Byly to docela chytré lamičky.*“

„*Chceš říct – byly,*“ řekl Alfredo a i on namířil zbraň.

„*Vždyť jsem říkal, že byly. Sedíš si na uších?*“

Ale to byla poslední slova, co lamy slyšely. Tmu najednou protnul silný záblesk světla. Najednou bylo kolem tolik světla, že bylo vidět paradoxně méně než předtím. Zelená lama cítila, jak k zemi padají těla. I ona se sesula k zemi. Sama si nebyla jistá, proč vlastně. Chvilí měla oči pevně zavřené. Pak je otevřela – a zase byla tma. Je po všem? Je teď v lamím nebi? Nebo pekle?